

ಅಲ್ಲ, ಕಬಂಧಬಾಹುವೂ ಹೌದು. ಚಾಚಿದಲ್ಲೆಲ್ಲ ವಿನಾಶದ ಕರಿಭಾಯಿ. ಶಿವ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಿಂತ. ನಾವು ಬೆಟ್ಟಗಳನ್ನೇ ಅಗೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಶಿವನದು ಮಂಜಿನ ನಿವಾಸ. ನಮ್ಮದೋ ಹಿಮಬಂಡೆಗಳನ್ನೇ ಕರಗಿಸುವ ದುಸ್ವಾಹಸ. ಪ್ರಾಣಿಪಕ್ಷಿಗಳ ಪಾಡನ್ನಂತೂ ಹೇಳುವುದೇ ಬೇಡ. ಮನುಷ್ಯನ ಅರಿವು ಅಳತೆಯಿಂದ ಯಾವ ಜೀವಿಯಾದರೂ ಪಾರಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವೆ? ಶಿವನ ಕುರಿತ ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ಸುಂದರ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಅಣಕಿಸುವಂತಿದೆ, ನಾವೇ ಸೃಜಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ವರ್ತಮಾನ. ಇಲ್ಲಿರುವುದು ಸರಳತೆಯಲ್ಲ, ಸ್ವಾರ್ಥ. ಜೀವಕಾರುಣ್ಯವನ್ನು ದೂರಮಾಡಿ, ದಾವಾನಲವನ್ನಷ್ಟೇ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಶಿವನನ್ನು ಮಂತ್ರರೂಪದಲ್ಲಷ್ಟೇ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಬದುಕಿನಿಂದ ದೂರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ವೈರುಧ್ಯದ ಫಲವೇ ಈ ಹೊತ್ತಿನ ಸಂಕಟಗಳು. ಸ್ವಾರ್ಥದ ಹಸಿವು ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆಲ್ಲ ಬದುಕಿನ ಚೆಲುವು ಮಸುಕಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೆಂದು, ನಮ್ಮ ಬಕಾಸುರ ಬಯಕೆಗಳಿಗೆನು ಕೊನೆಯಿದೆಯೆ? ಸಾವಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯದ ಮಾತನಾಡುತ್ತೇವೆ. ಸಾವಿನ ಭಯ ದೂರವಾದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಅಹಮ್ಮಿನ ಕೋಟೆಗಳು ಜಾಗೃತಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಕೊರೊನಾ ಸಂಕಟ ತಾರಕಕ್ಕೇರಿದ್ದ ದಿನಗಳ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ನೇವರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಬದುಕಿನ ಕ್ಷಣಿಕತೆ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭವದು. ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಸಾವಿನ ನೆರಳು ಸುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಬಂಧುಮಿತ್ರರು ಕಣ್ಣೆದುರೇ ಕೊನೆಯುಸಿರೆಳೆದು, ಅವರ ಅಂತ್ಯಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಘನತೆಯಿಂದ

ನಡೆಸುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹೋದಾಗ, ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿನ ಸಣ್ಣ ಬದಲಾವಣೆ ನಮ್ಮನ್ನೆಷ್ಟು ಅಸಹಾಯಕಗೊಳಿಸಬಹುದು ಎನ್ನುವುದು ಅರಿವಾದಾಗ... ಆ ಅರಿವಿನ ಸಂಗತಿ ಸಂದರ್ಭಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಸಣ್ಣತನಗಳನ್ನು ತೊಳೆಯಬೇಕಿತ್ತಲ್ಲವೆ? ನಮ್ಮನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮಾನವೀಯಗೊಳಿಸಬೇಕಿತ್ತಲ್ಲವೆ? ಆದುದೇನು? ಕೊರೊನಾ ಸೋಂಕಿನ ತೀವ್ರತೆಯೇ ಮೊದಲಿನಷ್ಟು ಭಯ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಲಾಕ್‌ಡೌನ್ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ಮಾನವೀಯತೆ ಈಗ ಮತ್ತೆ ಜಡ್ಡುಗಟ್ಟಿದೆ. ಅಭಾವ, ಪ್ರಸವ ಹಾಗೂ ಸ್ಮಶಾನಗಳೊಂದಿಗೆ ವೈರಾಗ್ಯದ ಸಂದರ್ಭಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಗುರ್ತಿಸುವುದಿದೆ. ವಿರಾಗಗಳ ಈ ಸಾಲಿಗೆ 'ಕೊರೊನಾ ವೈರಾಗ್ಯ'ವನ್ನೂ ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ವೈರುಧ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಬದುಕನ್ನು ಭಾರವಾಗಿಗೊಂಡಿರುವ ನಮಗೆ ಶಿವನೇ ದಿಕ್ಕಾಗಬೇಕು, ಮದ್ದಾಗಬೇಕು. ಬೇರೇನಿಲ್ಲ, ಶಿವನ ಪರ್ಯಾಯವಾದ ಸತ್ಯವನ್ನೂ ಸರಳತೆಯನ್ನೂ ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ಬದುಕಿನ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ ಸೌಂದರ್ಯದ ದಾರಿ ನಮ್ಮೆದುರು ತೆರೆದುಕೊಂಡೀತು. ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲು 'ಶಿವರಾತ್ರಿ' ನಮಗೆ ಪ್ರೇರಣೆಯಾಗಲಿ. ಶಿವರಾತ್ರಿ ಒಂದು ದಿನದ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲ; ಬದುಕಿನ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಶಿವರಾತ್ರಿ ಆಗುವುದು ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಗತ್ಯ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in